

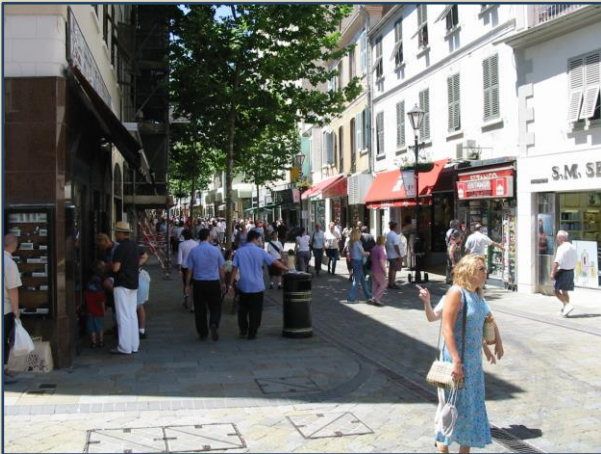
Zoals we in ons vorige reisverslag beloofd hebben, starten we dit verslag met belevenissen in Gibraltar, een stukje Engeland ver van huis. Het is een bijzonder stukje land om te ontdekken. Het begint al als je de grenspost doorwandelt en de weg dwars over de start- en landingsbaan van het vliegveld loopt. Een stoplicht vertelt je of je door mag lopen of moet wachten omdat er toevallig een vliegtuig land of opstijgt. De start- en landingsbaan is ook erg bijzonder omdat het de volledige breedte van het smalle stukje land tussen de baai van Gibraltar en de Middellandse Zee, in beslag neemt.

onze

Gibraltar en de bezienswaardigheden

De stad Gibraltar is erg toeristisch, veel speciale winkeltjes met "Rots" spullen waaronder de stoffen aapjes favoriet zijn.

De winkelstraat is vol mensen van allerlei nationaliteiten en een terrasje is bij uitstek de plaats om dit kleurige gewriemel goed te observeren. Zittend op het terrasje lezen we in onze zojuist bij de toeristinformation gehaalde folders, dat vlakbij het Gibraltar museum is. Omdat het erg warm is, trekt een koel museumbezoek op het heetst van de dag ons wel aan.

De start die je als museumbezoeker krijgt is een film. Het leidt je in grote stappen door de oorsprong en ontwikkeling van de rots en vertelt ook iets over de diverse naties die ooit de rots in hun bezit hebben gehad. De film vertelt over lang vervlogen tijden waarin bij het verschuiven van de aardplaten een stuk rots van de kust van Afrika is afgebroken en "weggedreven". Uiteindelijk kwam deze rots tegen de kust van Zuid Spanje tot stilstand en werd een onderdeel van deze kust. Nu begrijpen we ook waarom "de Rots" zo anders van vorm en structuur is dan het landschap rondom. Ook de oorzaak van de smalle vlakke landverbinding met Spanje is nu verklaarbaar.

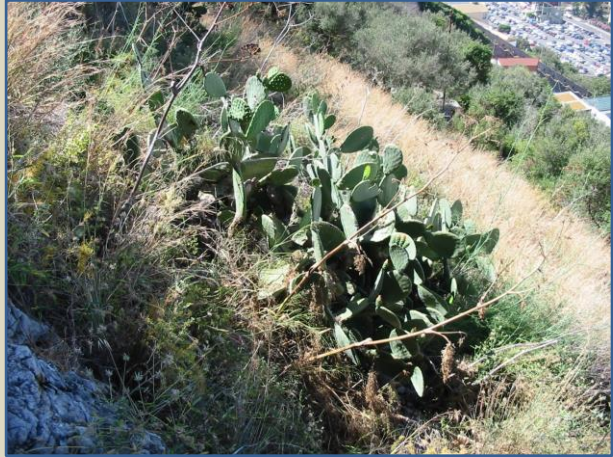

In de tweede wereldoorlog heeft Gibraltar een belangrijke verdedigende positie gehad waar flink over wordt uitgeweid. In het museum worden ook de oudere historische tunnels, gegraven en uitgehouwen in de rotswand hoog boven zeeniveau belicht. Op die wijze kon men vanaf de ontstane galerijen in vroeger tijden de schepen die Gibraltar bedreigden, van bovenaf beschieten en tot zinken brengen (de zwaartekracht helpt de kogels zo een handje).

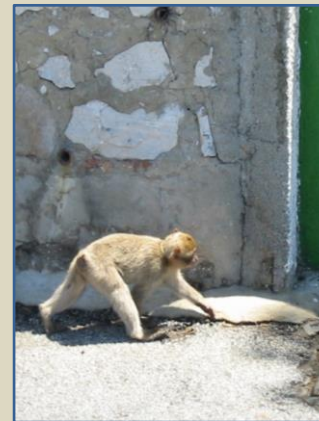

Wandelend naar de apen

Uiteraard hebben we ook de apen bezocht. Aangezien er vele bezienswaardigheden op de rots, hoog boven de stad te zien zijn, hebben de Britten een slim systeem bedacht om de toeristen wat geld uit de zak te kloppen (misschien op advies van Jan Kaas?). Er is een eenrichtingsweg naar het natuurgebied met de bezienswaardigheden en bij een slagboom staat een mannetje die dan 7 euro/pp wil ontvangen als entree tot het park. Vervolgens moet je ook nog eens entree betalen bij elke bezienswaardigheid. Dit alles werd ons verteld door de bemanning van de Zweedse zeilboot Elvina (zij overwinterden ook in Portimão). Maar.....zij hadden een wandelroute gevonden die de entree heffing voor het park omzeilt en dat spreekt ons wel aan.

Aangezien we al een redelijke conditie hebben opgebouwd wat heuvels lopen betreft, worden de wandelschoenen aangetrokken en klimmen we via een oneindig aantal trappen en klipgeiten paadjes naar het niveau waar de apen vertoeven.

De Rots apen

Toch enigszins amechtig arriveren we bij een stellage waar zeker 10 apen in diverse stadia van coma liggen, een slome bedoening. Na toch wat foto's gemaakt te hebben, zijn we verder via de weg naar boven gelopen en daar zien we vlak voor onze voeten wat jonge apen die aan het dollen waren. Even verder op zit een oudere aap met een heel klein aapje in de armen, heel ontroerend. Moederaap beschermt het kleine nieuwsgierige aapje heel zorgzaam als het gevaarlijke capriolen dreigt te maken.

Gibraltar tot de Balearen

Aangezien het al 1 uur is geworden en ook weer erg heet protesteren onze benen bij het verder omhoogklimmen. Na een zitpauze en ondertussen genietend van een schitterend uitzicht zijn we weer afgedaald tot zeeniveau

Het afdalen blijkt uiteindelijk nog vermoeiender dan het klimmen en we zijn blij weer op vlakke grond en uit de zon te zijn.

Nieuwe accu's

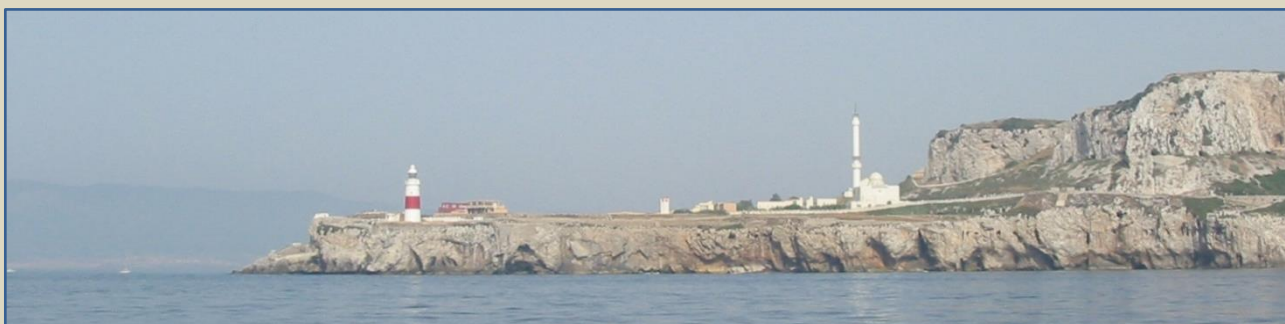
In Gibraltar zitten een 3-tal watersportzaken, die een uitgebreide sortering aan "hebbedingetjes" verkopen, waaronder ook accu's. Alleen de accu's die wij nodig hebben (speciale maten in verband met de bak die taps toeloopt en waarin 2 stuks moeten passen) zijn niet op voorraad. Bij alle 3 de watersportzaken verwijzen ze ons naar een tankstation waar scooters worden verkocht. Deze zaak zou de grootste sortering accu's van Gibraltar op voorraad hebben. Als we de zaak binnenstappen, zien we inderdaad planken vol met allerlei merken en maten accu's. Aangezien de maat voor ons bepalend is, wordt zowel de onder- als de bovenkant van een 110 Amp accu opgemeten en..... hoera, eindelijk de maat die we nodig hebben! We kunnen de man wel zoenen omdat hij de maat nam. De afmetingen vermeld in de folder deden vermoeden dat de accu niet zou passen. Hier gold dus ook weer; "meten is weten".

Aangezien de accu's zwaar (12 kg/st) zijn, is 5 km lopen niet aantrekkelijk. De volgende dag verlaten we de ankerplaats La Linea en varen met ons Zeezwaluwtje naar de Queensway Quay Marina, nadat we ons eerst keurig hebben ingeklaard bij UK port authorities. De QQ-marina ligt vlak bij het centrum en het is nu een peulenschilletje om de accu's per taxi aan boord te krijgen. We blijven 3 dagen in deze marina en installeren gelijk de nieuwe accu's en leveren de oude in. Ons boordnet is weer helemaal oké!

Eindelijk echt in de Med

Op 30 juni verlaten we heel tevreden de marina.

Om 1 uur 's middags ronden we al motorsailend het karakteristieke Europapoint. Met de mooie vuurtoren naast de indrukwekkende moskee en tuffen de Middellandse Zee in. We hebben het uiteindelijk toch gehaald!

Ons plan is om in dagtochten via mooie ankerplaatsen redelijk snel langs de zuidkust van Spanje te zeilen aangezien langs die kust weinig interessants voor ons te zien is. Ter hoogte van Benidorm willen we oversteken naar de Balearen en daar dan uitgebreid rondkijken.

Ankerplaatsen en deining

Omdat er weinig tot geen wind staat en we uiteindelijk over een spiegelgladde Med. varen, ankeren we voor het strand bij de kleine Spaanse badplaats [Estepona](#), aan de Costa del Sol. Het strand ligt vol met zon minnende badgasten en we zijn blij dat we met ons eigen bootje voor de kust liggen en geen plekje hoeven zoeken op het drukke strand.

De volgende ochtend zijn we al erg vroeg op pad omdat een hele lichte deining er voor zorgt dat ons bootje vreselijk schommelt. Als we met een licht windje een paar uur kunnen zeilen hebben we het heerlijk naar onze zin. Dicht onder de kust zeilend "genieten" we van het zicht op de overvolle (Delial en Nivea) stranden rondom Marbella.

Als om 6 uur 's middag de wind het weer laat afweten, varen we de Junta [marina van Bajadilla](#) in. Deze badplaats ligt een paar km oostelijk van Marbella, maar staat ook vol met hoge hotels. Omdat we nooit in dit soort "vakantieplaatsen" zijn geweest, willen we ons (voor)oordeel toetsen aan de praktijk en blijven 2 nachties in de marina.

Als we 's avonds door de stad lopen, zijn we niet de enigen! Het is ontzettend druk met flanerende jonge vakantiegangers die weinig verhulde kleding dragen. Alle terrasjes zijn vreselijk vol en de eettentjes zijn niet alleen afgeladen maar ook vreselijk duur, echte hoogseizoenprijzen. We besluiten om (heel duf) een koel drankje in redelijke rust op de Zeezwaluw te drinken. Ons oordeel is niet veranderd over dit soort vakantiebadplaatsen, maar het versterkt eerder de overtuiging dat dit soort plaatsen niet in onze top tien van vakantiebestemmingen valt.

Goedkoop in hoogseizoen

Via de kleine badplaatsen [Fuengurola](#) en [Caleta de Velez](#), beide een Junta marina (zijn in het hoogseizoen relatief goedkoop), komen we op 6 juli aan in [Motril](#). In de voorhaven binnen de havenhoofden is een [perfecte ankerplaats](#) en we zoeken een mooi plaatsje ruim van de 2 andere schepen die er al liggen. In de pilot lezen we dat Motril een marina heeft en dat die in het hoogseizoen ook laag geprijsd is. Omdat we naar het Alhambra in Granada willen, besluiten we na 2 ankerdagen de marina in te gaan, om daar ons bootje veilig achter te laten als we een lange dag op stap gaan. Echter, als we voor 1 nacht moeten betalen, blijkt dat €36,60 te zijn! De redenering van deze als havenmeester fungerende kelner is; indien een boot niet kleiner is dan 12 meter, zij groter moet zijn dan 16 meter en daar hebben ze een mooie prijslijst voor. Als je dan bedenkt dat we aan een afgebrokkelde, met autobanden afgezette betonnen steiger liggen, rondom industrie en onder de stofwolk van kunstmest uitladende schepen, is het toch wel wat aan de hoge kant. (we vragen ons af wat de pilot dan hoge prijzen vindt!). We besluiten om hier niet nog een nacht te blijven en het Alhambra moet (helaas) wachten tot een volgende gelegenheid.

Dolfijnenspektakel

De 10de juli verlaten we Motril en al motorsailend onder een strakke blauwe lucht en een brandend zonnetje, varen we naar [Almerimar](#). Onderweg is het weer tijd voor een dolfijnenshow. Normaal gesproken lukt het ons alleen foto's te maken van de staart van een verdwijnende dolfijn omdat je net te laat bent met afdrukken.

Dolfijnen show naast de boot

Ze hebben er zin in

Het water is hier spiegelglad en kristalhelder en je ziet de sprong van de dolfijnen nu feilloos aankomen. Het lukt dan ook om nu eens dolfijnenkoppen op de eeuwige plaat te krijgen. Het spel van die dartele jongens en meisjes blijft fascineren.

Als om 6 uur het anker valt vlak voor het strand van Almerimar, zijn we blij dat de motor na 8,5 uur eindelijk af kan, wat een rust! Ook hier is het strand overvol en voor het eerst zien we veel schepen voor anker liggen. Echter net als in Nederland, verdwijnen om 8 uur 's avonds de meeste schepen richting haven en blijf je met 2 of 3 schepen over.

Ook bij Almerimar merken we dat een lichte deining de ankerplaats oploopt. Het is geen probleem zolang er wat wind staat, dan blijf je prima met de neus in de wind en deining liggen. Het wordt pas echt bal, als de wind wegvalt en je dwars op de deining net een badeendje wordt. Het schip ligt dan te schommelen dat het een lieve lust is en we kunnen jullie vertellen dat de nachtrust in dat geval wat te wensen overlaat.

Geen plaats en alweer deining

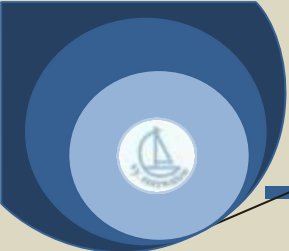
Na een aantal ankerdagen hadden we ons voorgenomen Almeria aan te lopen, een paar dagen in de haven te blijven en de benen even te strekken in de oude binnenstad en het mooie kasteel. Helaas is er voor ons geen plaats "in de herberg" en gooien we opnieuw het anker uit voor een strandje.

Met het rubbertje halen we brood en wat verse groente en terug aan boord genieten we tot in de vroege uurtjes van de naburige disco's. Als ook hier weer deining ontstaat door de draaiende wind, verkassen we naar een plekje vlak onder de kust bij Cabo de Gata, de laatste stop aan de Costa del Sol.

Ankerplaats Cabo de Gata

Omdat er een Levanter (harde oostelijk wind) wordt voorspeld, ankeren we vlak voor de kust tegenover een verzameling huisjes en vinden er een beschut plekje. Het water is erg helder en we zien regelmatig vissen bij de boot. De voorspelling is dat er 2 dagen harde oostelijke wind zal zijn, uiteraard precies van die kant waar we heen willen. Het besluit is snel genomen, hier lekker af wachten tot het minder hard waait. Ver op zee zien we behoorlijke schuimkoppen, vooral rondom de kaap. Er zijn 2 schepen die de volgende dag toch ankerop gaan en richting kaap varen. 3 uur later zijn ze terug op hun oude ankerplek. Blijkbaar is het toch aardig knobbelig buiten.

Once upon a time

In de ochtend uren is het relatief rustig en kunnen we gemakkelijk met ons rubbertje naar het dorpje dat er toch wat desolaat uitziet. Aan de wal gekomen wordt die indruk niet weggenomen. Achter het dorpje liggen grote bekkens voor de winning van zeezout die nog steeds in gebruik zijn. Het zware werk lijkt echter grotendeels met bulldozers uitgevoerd te kunnen worden zodat er nog maar weinig mensen een bestaan vinden in deze tak van industrie. We kijken dan ook naar een uitgestorven dorpje met een kerkje waar je elk moment Clint Eastwood uit de stofwolken kan zien opduiken. Gelukkig is er nog wel een mini-market met twee broden en een komkommer die we ons snel toe-eigenen.

Geen wind maar onverwachte vriendelijkheid

Na 3 dagen kunnen we eindelijk de ankerplek bij Cabo de Gata verlaten en ronden om 10 uur de kaap en varen met een licht oostelijk windje al slagen makend langs de koerslijn. Als om 4 uur de wind weer eens helemaal wegvalt, besluiten we de eerste de beste ankerplaats aan te lopen.

We zoeken in de pilot een plek met een schitterende naam en omgeving uit, het heet [Agua Amarga](#). Als we het aanlopen blijkt het vol boeien te liggen waaraan kleine bootjes en jet ski's liggen. Geen beschut en veilig plekje waar we kunnen ankeren.

De eerstvolgende mogelijkheid is 20 mijl verder naar [Garucha](#), waar binnen de havenhoofden vlak bij de marina ankermogelijkheid is. Als we om bijna 11 uur in het donker naar de ankerplek scharrelen, zien we dat het afgezet is met gele boeien voor zwemmers. De marina blijkt ook nog eens helemaal vol te liggen en de enige mogelijkheid is langs de commerciële kade een plekje te zoeken.

Aan de kade waar normaal zout geladen wordt, ligt nu geen schip. Omdat het zaterdagavond is en wij denken dat er op zondag toch geen schip zal komen, meren we in het uiterste hoekje achter 2 sleepboten af. De meerlijnen liggen amper vast of er stopt al een politieauto naast de boot.

Balen want als ze ons wegsturen moeten we echt veel verder om een plekje te vinden. De heren zijn erg vriendelijk en het blijkt dat we een formulier in moeten vullen, ongeveer gelijk aan het geen we steeds in marina's krijgen en dat is het.

Geen havengeld en we mogen blijven liggen, is dat even geluk hebben. We nemen een glaasje in de kuip en zien dan dat er een gigantische kermis op de andere oever is. De muziek knettert over de haven en we genieten mee, kijken elkaar aan en vragen ons af of we er doorheen kunnen slapen. De volgende morgen blijkt dat we heerlijk hebben geslapen en niets gehoord.

SMS

In Garucha zien we dat we een SMS-je van Cag & Nick van de "Stark Jammer" hebben gekregen. Zij zijn op weg van de Balearen naar de zuidkust van Spanje en vragen zich af waar wij zitten om ergens af te spreken en wat dagen gezellig samen door te brengen. Lekker bij praten en informatie uit wisselen. We verheugen ons om hen weer te zien en sms-en terug dat we onderweg zijn naar Cartagena en daar mogelijk in 2 tot 3 dagen zullen zijn.

Kristalhelder water en drukke ankerplek

Om even voor 10 gaan de lijnen los in ons gratis haventje Garucha. Buiten de havenmond blijkt er bijna geen wind te staan en we maken ons op voor opnieuw een dag op de motor. Het is bloedheet want het beetje wind dat er staat varen we net dood. Als we ongeveer 5 mijl van de haven zijn, zien we een groot schip koers zetten naar de haven en we prijzen ons gelukkig dat we net op tijd weg waren van de "illegale" kade.

Na een saaie motordag, ankeren we om half 6 in een kleine baai, Pointe la Azohia bij Cape Tinoso. Het water is azuurblauw en je ziet de bodem op 7 meter alsof het 1 meter diep is! Als we een duik overboord nemen, is het net badwater zo warm. Het is een gewilde ankerplek want we liggen er met zeker 50 schepen op een relatief kleine plek. Bij zonsondergang liggen er nog maar 5 schepen en het zijn allemaal buitenlanders. We blijven een dagje liggen en gaan met ons bijbootje naar de wal voor wat kleine boodschapjes.

Nachtelijke verkassing en bevoorrading

De tweede nacht worden we om 4 uur wakker van de deining die onze ankerplaats oploopt. De golven bouwen zich op en we liggen aardig te hobbelen bij een 5 Bft. Omdat we toch wakker zijn en waarschijnlijk niet meer kunnen slapen, besluiten we ankerop te gaan en naar Cartagena te varen. In het pikkedonker, alleen begeleidt door de sterren varen we naar Cartagena. Net na het ochtendgloren lopen we om halfacht de marina binnen. We krijgen een mooi plekje aan de buitenkant van de steiger toegewezen. Als eerste spuiten we de boot met zoet water af want alles wat je beet pakt is zout geworden.

Na een douche, pakken we de rugzakken, boodschappentrolley en wandelen naar de Lidl en Carrefour die op 20 min lopen van de marina ligt. We willen fors inslaan want we hebben gehoord dat op de Balearen alles 3x duurder is dan op het vasteland van Spanje. Uiteindelijk gaan we 3 x lopend heen en 2 x per taxi en volle boodschappentassen terug naar de boot. Vervolgens zijn we nog een halve dag bezig om alle voorraden weer weg te ruimen. Een welbestede dag!

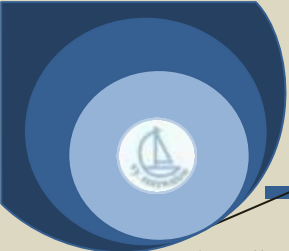
Oude bekenden en nieuwe vrienden

Als we over de steiger lopen zien we de "Maid of Wyven" liggen. Het is de boot van Richard en Heiderun en we maken een gezellig babbeltje. Als ze horen dat we maar 2 dagen blijven vragen ze of we de volgende avond bij hen komen borrelen. Daar hebben we wel zin in! Het wordt een gezellige avond aan boord van De Maid en we maken kennis met een aardige Italiaan die het een en ander over Sardinië (hij woont daar) vertelt.

We nemen nog een dag om de oude binnenstad te doorkruisen. De opgraving en de reconstructie van een Romeins theater is in volle gang en hoewel we weinig tijd hebben blijven we gefascineerd plakken rond de bedrijvigheid rond de combinatie van archeologen en bouwvakkers. Op zich is een dag veel te kort met zoveel mooie dingen om te zien.

Toch willen we verder om de Stark Jammer te ontmoeten. Cartagena wordt op de lijst gezet van plaatsen die we op de terugweg zeker aan moeten doen. (De combinatie van cultuur en een Lidl is onweerstaanbaar).

Party-time again en ankerproblemen

De volgende morgen vertrekken we rond 10 uur om naar de buitenhaven van [Mar Menor](#) te gaan, waar we Cag & Nick van de Stark Jammer zullen ontmoeten. Als we na een heerlijke dag zeilen om half 7 's avonds de ankerplaats op varen staan Cag & Nick al te zwaaien. Zij waren de vorige dag aangekomen. We hebben 3 gezellige dagen samen, gin & tonic middagen gevolgd door heerlijke dinertjes.

Cag & Nick zitten vol met informatie over de Balearen en onze pilot wordt druk met potlood bewerkt om alle informatie kwijt te kunnen. Daarnaast worden we alvast voorzien van stadsplattegrondjes van de grootste plaatsen op de Balearen.

Als de Stark Jammer na 3 dagen naar het zuiden vertrekt en wij ankerop willen naar het noorden, blijkt dat ons anker "vast" zit. Op de GPS hadden we al gezien dat onze rondjes rond het anker steeds kleiner werden. Het blijkt dat ons anker met de punt onder een betonnen blok ligt (een oud ankerpunt van een verdwenen visfarm),. De ketting er rondom heen gedraaid is en ook nog eens rond een groot oog bovenop het blok.

Gewoon ankerop lukt niet en Riens duikt 5x (zonder perslucht of duikuitrusting) en kan handmatig uiteindelijk de ketting vrij krijgen en na 1,5 uur kunnen we uiteindelijk ankerop. Riens is dan al wel helemaal versleten!

De laatste haven aan de Spaanse kust is [Torreveyja](#), waar we in de havenkom ankeren en de laatste boodschapjes doen. Via het watertappunt aan de wal zorgen we ervoor dat de watertank en de jerrycans vol zijn.

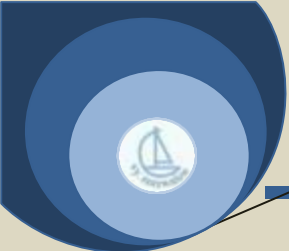
Planning koers en wijziging van plannen

Op 28 juli gaan we ankerop en de dieseltank wordt nog even gevuld, waarna we om kwart over tien, echt onderweg zijn naar Ibiza. We zeilen een nachtje door en zullen in de loop van de volgende ochtend Ibiza aanlopen. De wind staat echter net zo dat we superscherp moeten varen om de koers te kunnen halen. Dan komt het toeval weer eens om de hoek kijken. Om 3 uur in de middag, krijgen we een SMS-je dat Pieter van "SY Satisfaction" net op Formentera, een eiland zuidelijk van Ibiza is aangekomen. Hij meldt dat de ankerplek heel erg mooi is.

We kijken elkaar aan nadat een blik op kaart ons leert dat richting Formentera een ideale zeilkoers is en besluiten Pieter een SMS-je te sturen dat we de koers hebben verlegd naar Formentera. Als we het bericht willen versturen zijn we net buiten bereik van de steunzender en we zullen dus als verrassing

de volgende morgen op Formentera liggen als hij wakker wordt. Om 8 uur in de morgen op 29 juli valt het anker bij [Point Raza](#), aan de westkust van Formentera en zijn de Balearen door ons bereikt!

Weerpraatje, niet volgens Pelleboer

We startten ons vorige verslag met het vertrek uit Olhã in de regen, maar sindsdien hebben we geen drup regen meer gehad. Soms verlang je er wel naar, zeker als het weer een bloedhete dag is en we dan regelmatig donkere luchten zien waar echter alleen wind in zit.

Op onze overtocht naar Formentera hebben we gedurende de hele nacht lichtflitsen gezien, maar weer geen onweer over ons heen gehad. Tot op heden hebben ze overdag temperaturen tussen de 20 graden ('s nachts) en 30° (gedurende de dag).

Het begint wat te wennen, maar zodra we op een ankerplek of in een marina aankomen gaat direct ons zonnetentje over de kuip om schaduw te creëren

Als 's avonds de zon onder is en het eindelijk wat afkoelt, kunnen we vlak voor het slapen in de kuip onder ons tentje een heerlijke verkoelende douche nemen. Bij het luisteren naar de weersverwachting van Europa op de Radio Wereld Omroep, horen we dat het weer in Nederland bar slecht is gedurende deze zomer.

Ook over Turkije en Griekenland blijkt de ene storm na de andere te trekken en we vragen ons af of het weer in Noord-Europa een beetje van streek is dit jaar, omdat het zo anders is dan andere jaren. We prijzen ons gelukkig dat we nu in de

Middellandse Zee zitten met stabiel schitterend weer!

— / —